

fortsat eksistere. Og dette er ikke en isoleret Henvendelse. Jeg faar mange Henvendelser fra Folk ude i Provinserne, der dybt beklager sig over den Udbygning, de er Genstand for af hensynsløse Grundejere. Jeg vil paa ingen Maade sige, at alle Grundejere er Udbytttere, og jeg vil heller ikke paa nogen Maade tage alle Lejere i Forsvar. Det er utvivlsomt, at adskillige Lejere har benyttet sig af Situationen og været mindre nøjeregnende i deres Forhold overfor deres Værter, og dette har i ikke ringe Grad bidraget til at skabe et bittert Forhold. Alle er jo nu paa det rene med, at Bestemmelsen i Huslejeloven om, at Opsigelse ikke kan finde Sted, har virket generende for Ejerne. Men hvis man ikke havde haft en saadan Bestemmelse, vilde Huslejereguleringen jo i Virkeligheden ikke have haft nogen videre Betydning. Thi i Tilfælde af, at der gives fuldstændig Frihed med Hensyn til Opsigelse, vil Ejerne med forskellige Midler kunne tvinge Lejerne til at betale en Husleje, som de i Virkeligheden i det lange Løb ikke er i Stand til at udrede, og saa betyder det faktisk, at de er uden nogen Art af Beskyttelse.

Jeg skal i de Overvejelser, der bliver foretaget i Ministeriet i Sommer, bestræbe mig for at tage skyldigt Hensyn til begge Sider. Men man maa ikke glemme, at i det Forhold, der her er Tale om, er det Lejerne, der i de allerfleste Tilfælde er den svagere Part. Og den allerstørste Del af Lejerne er jo Smaafolk, som ikke kan henvises til, at de kan bruge deres Penge til at bygge Lejligheder til sig selv. Det kan man gøre overfor de mere velhavende, men man kan ikke gøre det overfor Smaafolk. Det er, hvis man ikke vil prisgive dem helt, nødvendigt at træffe beskyttende Foranstaltninger for dem. Derom vidner Forholdene i de større Provinsbyer ogsaa tilstrækkelig tydeligt. Der er selvfølgelig Provinsbyer, i hvilke der ikke er nogen nævneværdig Bolignød, og det skyldes den ganske naturlige Ting, at Befolkningens Tilvækst i de paagældende Byer er saare ringe. Naar der i saadanne Byer bliver bygget en halv Snes Huse om Aaret, har man tilstrækkeligt til at imødekomme Efterspørgselen efter nye Boliger. Men der er andre Byer i Provinserne: Aalborg, Odense, Sønderborg, Aarhus o. s. v., i hvilke Bolignøden er overordentlig stor, fordi Tilstrømningen til Byerne er betydelig. I disse Byer maa Lejerne, for saa vidt der ikke findes regulerende Bestemmelser, betale uden Hensyn til, om der er Rimelighed i at betale det forlangte eller ikke. Jeg kunde

give det høje Ting mange, mange Eksempler paa, at der af fattige Lejere er krævet Lejebeløb, som ikke staar i noget som helst rimeligt Forhold til Lejlighedernes Værdi, ej heller til den Evne, de paagældende har til at betale.

Det ærede 8de Medlem for 5te Kredse (Johannes Jensen) spurgte mig om min Stilling til Vinterbyggeriet. Jeg kan svare, at jeg har den allerstørste Interesse i og den allerstørste Sympati for, at Vinterbyggeriet bliver fremmet i størst mulig Udstrækning. Det er med det Klima, vi sædvanlig har her i Landet, urimeligt, at der ikke bygges om Vinteren; naar man drager Omsorg for, at Bygningerne kommer under Tag inden Jul, vil man i de allerfleste Aar kunne bygge med lige saa stort Udbytte om Vinteren som om Sommeren. Bygninger, der opføres om Vinteren, er lige saa gode og sunde som de, der opføres om Sommeren, naar man iagttager de Forholdsregler, som nødvendigvis maa tages. Men den sidste Vinter har været af den Beskaffenhed, at man har maattet ligge stille i en meget længere Periode end den, man ellers plejer at ligge stille i. Jeg kan svare det ærede Medlem, at vi i Ministeriet fortsat vil yde Vinterbyggeriet al den Støtte, vi i Henhold til de gældende Bestemmelser er i Stand til at yde det, og det er ligegyldigt, om dette Byggeri finder Sted paa Landet, i Købstæderne eller i Hovedstaden.

Det ærede Medlem spurgte mig dernæst om min Stilling til paa særlig Maade at give Laan af Statsboligfonden til Stats- og Kommunefunktionærer, som ønskede selv at skaffe sig Boliger, men ikke var i Stand til at fremskaffe de i Loven forudsatte 15 pCt. Jeg kan hertil sige, at Statsboligfonden administreres saa liberalt og lempeligt som muligt, men vi skal jo rette os efter Loven, og til Loven hører en kgl. Anordning af 2. Januar 1923, der er Rettesnor for, hvad man i saa Henseende kan gøre. Sædvanligvis maa man efter Loven ikke give større Laan end de 85 pCt., men der gives visse Undtagelser, og der er dispenseret i adskillige Tilfælde. Der er navnlig dispenseret i saadanne Tilfælde, hvor den, som vil bygge, bor i en Kommune, men har et Stykke Jord liggende i en anden Kommune og vil bygge paa dette Stykke Jord, men ikke er i Stand til at opnaa nogen Garanti i den paagældende Kommune og ikke selv kan tilvejebringe Midler i den Udstrækning, som Forudsætningen almindelig er. I det hele skønner jeg, at man administrerer Loven saa liberalt, som rimeligt